

Arrest

nr. 238 951 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van wnd. voorzitter A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In hoofde van verzoeker werd op 13 februari 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd door verzoeker aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 233 586 van 4 maart 2020.

1.2. Ook op 13 februari 2020 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Inreisverbod

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Minos op 12.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te hetend:

Naam: V. S.

Voornaam: P.

geboortedatum : ...1981

geboorteplaats : -

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter wel aangetroffen op een werkterrein terwijl hij aan het werken was. Een PV inzake zwartwerk zal opgemaakt worden door het toezicht sociale wetten. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart een verloofde en kinderen in België te hebben. Hij geeft hieromtrent echter geen verdere verduidelijking of gegevens. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het is voor de betrokken autoriteiten dan ook onmogelijk dit na te gaan noch hier rekening mee te houden.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

1.3. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker indiende tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 238 950 van 24 juli 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet :

“Verzoekende partij heeft verblijfsrecht in Portugal en heeft daarvoor bij het politieverhoor van 12 februari 2020 het bewijs afgegeven waarvan een kopie in het administratieve dossier van verwerende partij bevindt (zie stuk nr. 12).

Zij voegt hieraan nog de stukken 10 en 11 als verder bewijs toe.

De bestreden beslissing kan daarom niet genomen worden omdat verzoekende partij “beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven” zoals zij in de bestreden zelf vermeldt.

Om voorgaande redenen is het motief niet draagkrachtig en kan zij de bestreden beslissing niet schragen.”

Verder betoogt verzoeker dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak. Hij stelt hieromtrent het volgende:

“Verzoekende partij heeft een geldig paspoort (zie stuk nr. 6) en verblijfsrecht in Portugal (zie stuk nr. 12, alsook 10 en 11).

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

Artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is voorzien of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.»

Artikel 74/11, § 1, al. 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° [...]»

Verwerende partij kan geen maximum termijn van drie jaar artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 opleggen omdat het bevel van 13 februari 2020 het eerste bevel is en niet kan kwalificeren als een “vroegere beslissing tot verwijdering” die niet werd uitgevoerd en omdat het voormelde bevel evenmin de bepaling bevat dat “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” (zie stuk nr. 13).

De bestreden beslissing kan niet rechtsgeldig genomen worden op grond van de ingeroepen wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Om voorgaande redenen is het motief niet draagkrachtig en kan zij de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing kan evenmin rechtsgeldig genomen worden op grond van de wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 3, 1° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omdat deze bepaling enkel slaat op het verhogen van de maximum termijn van drie jaar tot vijf jaar in het geval dat verzoekende partij fraude pleegde of onwettige middelen ten opzicht van de Belgische autoriteiten heeft gebruikt wat niet het geval is en hieronder uitgebreid wordt besproken.

In de bestreden beslissing wordt geen gebruik gemaakt van de verhoging van de maximumtermijn van drie tot vijf jaar. Elke verwijzing naar de wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 is daarmee zinloos.

Schending van de motiveringsplicht.

Verder geldt het volgende. Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898). Wat zij niet doet minstens niet afdoende doet omdat verwerende de kopie van stuk nr. 12 als bewijs van het verblijfsrecht in Portugal van verzoekende partij kreeg.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RVV 20 januari 2014, nr. 117.188; RVV van 19 februari 2014, nr. 119.120) terwijl hiervoor is aangetoond dat zij onredelijk streng dat wil zeggen onevenredig en ondeugdelijk oordeelde en daardoor artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 schendt.

De specifieke omstandigheden in zake die verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 moet in rekening nemen zijn het gezinsleven van verzoekende partij in België met zwangere partner en kinderen (zie de stukken nrs. 3-5 en 7).

De vermelding als zou verzoekende partij geen verdere informatie over het gezinsleven hebben gegeven (...) volgt uit de eerder het summiere schriftelijk gehoor met vier vragen (zie stuk nr. 14) en niet omdat verzoekende partij deze niet wil of kan geven (zie de stukken nrs. 3 en volgende).

Er is daarmee evenmin een risico op onderduiken voorhanden omdat verzoekende partij een vaste woonplaats heeft met haar gezin waar zij verblijft en kan worden aangetroffen (zie de stukken nrs. 8 en 9; zie eveneens hoger) .

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om voorgaande redenen kon er niet redelijkerwijze beslist worden een inreisverbod op te leggen noch a fortiori een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

Schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar oplegt "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan". Het lijkt geen twijfel dat deze

bepaling in casu werd toegepast, niettegenstaande het gegeven dat het daartoe voorziene hokje niet werd aangekruist: in de bestreden beslissing werd de motivering overgenomen die de verwerende partij ertoe had gebracht om in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 74/14, §3, 1°, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van een risico op onderduiken. Uit het arrest nr. 238 950 van 24 juli 2020 blijkt dat verzoeker deze motivering kent en ze heeft aangevochten; evenzeer blijkt dat deze motivering overleefd is gebleven. In strijd met wat verzoeker stelt, kon de verwerende partij derhalve wel degelijk een inreisverbod opleggen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Verzoeker betoogt verder dat het inreisverbod niet kon worden opgelegd omdat hij een verblijfsrecht heeft in Portugal en hij dus *“beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven”* zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt.

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Portugal en betoogt ter zitting dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hij in dat geval het Schengengebied mag binnenkomen, behalve in België. Verzoeker repliceert daarop dat het inreisverbod niet kan worden opgesplitst.

In casu wordt door de partijen niet betwist dat, nu vaststaat dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Portugal, het inreisverbod slechts geldt voor België.

Artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dus dat een inreisverbod kan worden opgelegd voor *“het grondgebied van het Rijk”* of voor *“het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk”*. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat een nationaal inreisverbod zoals het onderhavige per definitie onwettig is. Hij brengt daartoe alleszins geen concrete argumenten bij.

Verzoeker is verder van oordeel dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod en dat zij op kennelijke onredelijke en onevenredige wijze oordeelde. Hij verwijst naar zijn verblijfsrecht in Portugal, zijn gezinsleven in België met zijn zwangere partner en zijn kinderen, naar het feit dat hij slechts summier werd gehoord en dat het niet zo is dat hij geen verdere verduidelijking kon of wenste te geven en naar het feit dat er in casu geen sprake is van een risico op onderduiken. Er kon dus niet a fortiori een inreisverbod worden opgelegd met de maximumtermijn van drie jaar, zo concludeert verzoeker.

Het wordt niet betwist dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, niettegenstaande het feit dat in fine melding wordt gemaakt van “2 jaar”. Zo heeft verzoeker het in ieder geval ook begrepen. Deze maximumtermijn is perfect compatibel met de gehanteerde toepasselijke bepaling, met name §1, tweede lid, dat voorziet dat in dat geval beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar.

In casu heeft de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel geacht, rekening houdende met het feit dat verzoeker geen verdere verduidelijking geeft over zijn gezinsleden in België en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben, en in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om te werken zonder de daartoe vereiste machtiging.

In de mate dat verzoeker betoogt dat deze motivering niet afdoende is, omdat niet wordt verwezen naar het verblijfsrecht dat hij heeft in Portugal, toont hij niet aan in welke mate dit gegeven het bepalen van de termijn van de duur van het inreisverbod zou kunnen beïnvloeden. Waar hij betoogt dat de motivering

over zijn gezinsleven in wezen voortspuit uit het feit dat hij niet zou zijn gehoord volgens de regels van de kunst, kan worden verwezen naar hetgeen hierover reeds werd gesteld in het arrest in de zaak 243 898:

“De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker werd gehoord. Naar aanleiding hiervan kreeg hij een vragenlijst waaruit onmiskenbaar blijkt, uit het handschrift, dat verzoeker hem zelf heeft ingevuld. In deze vragenlijst wordt onder meer, in de Portugese taal, gevraagd “Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie?”. Verzoeker vulde in “esposa e filhos” (vrouw en kinderen). Namen of andere identiteitsgegevens vulde hij echter niet in, terwijl hem dat duidelijk wel werd gevraagd.

Verzoeker stelt dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn gezinsleven toe te lichten omdat het gehoor een schriftelijke vragenlijst was van vier vragen die niet diepgaand naar zijn gezinsleven peilden. De Raad ziet echter niet in hoe dit argument kan raken aan de vaststelling dat verzoeker de identiteitsgegevens van zijn echtgenote en kinderen, niettegenstaande hij niet betwist dat hem daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niet heeft meegedeeld aan het bestuur. Het is niet kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat deze gegevens absoluut noodzakelijk zijn als uitgangspunt ter beoordeling van de vraag of het hebben van een gezinsleven in België een verwijderingsbeslissing in de weg zou kunnen staan. In de gegeven omstandigheden is verzoeker niet ernstig waar hij betoogt dat, als hij zorgvuldig was gehoord, hij de nodige documenten tot staving, overtuiging en controle had kunnen voorleggen. In tegenstelling tot wat hij meent te kunnen doen gelden, heeft hij wel degelijk zelf in de weg gestaan van een behoorlijk onderzoek naar zijn gezinsleven. Een schending van het hoorrecht in deze context blijkt in ieder geval niet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft gehandeld, waar zij in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat “Betrokkene verklaart een verloofde en kinderen in België te hebben. Hij geeft hieromtrent echter geen verdere verduidelijking of gegevens. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het is voor de betrokken autoriteiten dan ook onmogelijk dit na te gaan noch hier rekening mee te houden.”

Verder, en ten overvloede, kan erop worden gewezen dat in het voormelde arrest erop wordt vastgesteld dat verzoeker geen gegevens bijbrengt die eraan in de weg zouden staan dat zijn partner en kinderen hem zouden vergezellen naar Portugal, alwaar hij een verblijfsrecht heeft, temeer nu niet blijkt dat zij een verblijfsrecht hebben in België.

Verzoeker betoogt nogmaals dat in zijn hoofd geen risico op onderduiken kon worden vastgesteld, maar dit is geen argument dat specifiek werd betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Ten overvloede kan nog worden herhaald dat in het vermelde arrest nr. 238 950 van 24 juli 2020 werd vastgesteld dat verzoeker niet had aangetoond dat het motief over het onderduikrisico niet deugdelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij niet, of niet afdoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden van het geval, en gaat zelfs volledig voorbij aan de vaststelling dat hij zonder de vereiste machtiging in België aan het werk was. In die omstandigheden toont hij niet aan dat een inreisverbod van drie jaar disproportioneel zou zijn. De Raad kan in casu niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Verzoeker heeft geen onwettig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen van de verwerende partij aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS